

Zadnja pesem.

In v srcu nekaj valovi in vstaja . . .

Čuj, tiho, komaj slišno se glasi.
Je li to spev iz zemeljskega raja,
je li to vzdih življenja težkih dni?

Saj pride le, kar mora, ne, kar hoče:
mi smo življenju plen, ne ono nam.
Če v zadnji pesmi mi srce zajoče —
srce le v solze more, ne drugam!

E. Gangl.

Najina ljubezen.

Bila je krasna, kakor so krasne
rožice v jutru sredi gredá,
bila brezmadežna, bila je čista,
kakor so lilije sredi polja.

Kakor vijola na skrivnem in tihem
v gaju zelenem opojno dehti,
cvela globoko je v srčnem zavetju,
niso dosegle je zlobne oči. —

Kakor krilatci na edenskih tratah
bila presrečna je v tihih nočeh —
najina ljubezen — kot zvezda gorela
svetlo je v tvojih in mojih očeh . . .

Kristina.

Misel.

Tiho še tu . . . tam iz mraka
samotna luč gori;
popotnik, ki mimo koraka,
nocoj ima solzne oči.

Nocoj je sreča tak blizu,
komaj korak je do nje,
komaj korak do vsega,
česar želi srcé . . .

Milan Pugelj.